

Историята на ковчега на завета и скинията

Пасажи от Писанията: 1 Царе 4:1—7:2

- I. Христос ни е придобил, за да можем ние да Го придобиваме, така че Бог да се изгради в нас и ние да се изградим в Него с цел да се превърнем в един корпоративен Богочовек, реалността на църквата като Божиата скиния, която е домът на живия Бог, взаимното обиталище на Бога и човека—Фил. 3:8, 12-14; Йн. 1:14; Откр. 21:2-3; 7:15; 1 Тим. 3:15; Йн. 14:2, 23.**
- II. За да можем да навлезем в реалността на Тялото Христово, трябва да видим вътрешносъщественото значение на ковчега на завета:**
- A. Ковчегът на завета типизира Христос като присъствието на Триединния Бог с Неговите хора за извършването на Неговата икономика с цел установяването на Неговото царство на земята—Мт. 1:23.
- B. Ковчегът на завета беше център и съдържание на скинията и символизира Христос като център и съдържание на църквата. Това, че ковчегът на завета беше споменат на първо място във видението за скинията, показва, че Христос заема главното място в църквата—Изх. 25:22; Кол. 1:17б, 18б:
1. Ковчегът на завета съдържа плочите на завета, които са Божието свидетелство, изражението и откровението за Бога—Изх. 25:16; 31:18.
  2. Ковчегът на завета в Пресвятото място символизира Христос като център на Божието обиталище, църквата (Еф. 2:21-22), и съдържанието на църквата като дом на Бога (1 Тим. 3:15-16; вж. 1 Царе 4:22; Откр. 3:20).
- V. Ковчегът на завета, направен от акациево дърво, обковано със злато, символизира пневматичния Христос като Божието възплъщение и като сливането на божествената природа с човешката природа, изграждането на Бога с човека, обитаващ в нашия дух, за да можем да се свързваме с Бога и да Му се наслаждаваме—2 Тим. 4:22; 2 Кор. 3:17; Кол. 2:9; Евр. 9:4:
1. Акациевото дърво символизира Христовата човешка природа, която е със силен характер и с възвишен стандарт и представлява основната същност за изразяване на Бога—Изх. 25:10; Мт. 3:16; 4:4; 8:20; 9:12-13; 11:29; 12:19-20; 17:27; 20:28; 27:12, 14; Мк. 1:35; 6:39-41; Йн. 6:12; 7:6; вж. Деян. 16:7.
  2. Това, че акациевото дърво беше обковано със злато отвътре и отвън, символизира проникването на божествената природа в човешката природа и нейното почиване върху нея, за да може тя да се изразява чрез човешката природа—Изх. 25:11; Откр. 3:18а; 2 Петр. 1:4; вж. Откр. 17:4.
- Г. Умилюстивилището на ковчега на завета символизира Христос като мястото за срещане на Бога с Неговия изкупен народ—Изх. 25:17-22:
1. Христос е Този, Който прави умилюстивение (Евр. 2:17), Който помирява взаимоотношението между Бога и нас, и Който ни помирява с Бога, като задоволява Божието изискване чрез Самия Себе Си като жертвата за умилюстивение (1 Йн. 2:2; 4:10).
  2. Христос също така е умилюстивилището със сиянието на Своята божественост и с изкупването на Своята човешка природа; Той е мястото, на което ние се наслаждаваме на умилюстивение пред Бога и на което можем да се срещаме и да общуваме с нашия праведен, свят и славен Бог, за да Го приемаме като благодат—Римл. 3:25; Евр. 4:16:
    - a. Двата херувима от злато върху умилюстивилището показват, че Божиата слава сияе от Христос (Изх. 25:18-20). Поръсването с кръвта на жертвата за умилюстивение върху умилюстивилището на ковчега на завета показва, че

чрез кръвта на Христовото изкупление ние можем да имаме общение с праведния Бог сред Неговата слава (Лев. 16:14-15).

- б. Колкото повече Бог се среща с нас и ни говори, и колкото повече ние се срещаме с Бога и слушаме Неговото говорене, толкова повече ще преживяваме Божието свидетелство.

III. Историята на ковчега на завета и скиинята изобразява Божието сърдечно желание, разорението на църквата и възстановяването на църквата за Божието свидетелство, за Божието изражение—Иzx. 25:9-10; 26:26-30; 40:38:

- А. Като център и съдържание на скиинята, ковчегът на завета символизира Христос като център и съдържание на църквата, която е Божията скииня, Божият дом, за Божието корпоративно изражение—25:22; 40:21; Кол. 2:9; Еф. 2:21-22; 1 Тим. 3:15.
- Б. В първия етап от своята история ковчегът на завета се намираше в скиинята; това означава, че нормалната църква представляваше Христовото изражение и Христос беше нейното съдържание. Но в крайна сметка ковчегът на завета беше отделен от скиинята; това означава, че църквата западна и изгуби реалността и присъствието на Христос—Иzx. 40:34-35; 1 Царе 4:1—7:2.
- В. Ковчегът на завета типизира Христос като възплъщение на Бога и като присъствието на Триединния Бог с Неговите хора за извършването на Неговата икономика с цел установяването на Неговото царство на земята (Ис. Нав. 3:3, 10-17). Изваждането на ковчега на завета се равняваше на изваждането на Божието присъствие (Чис. 10:33-36; 1 Царе 4:3-4).
- Г. Движението на ковчега на завета беше една картина на Божието движение на земята в Христос като Негово възплъщение (Пс. 68:1-18). Но по време на войната на Израил с филистимците Бог нямаше намерение да се движи.
- Д. Израилтяните не мислеха и не се интересуваха от Божията икономика. Това, че те изкараха ковчега на завета в битката си против филистимците, показва, че те похищаваха Бога и дори насила Го караха да върви с тях за тяхната сигурност, мир, почивка и полза.
- Е. Принципиално погледнато, ние правим същото, когато се молим за собствения си просперитет, без да се замисляме за Божията икономика. Вместо да похищаваме Бога, трябва да се молим, да живеем и да бъдем като Самуил, т.е. хора по Божието сърце за Божията икономика.
- Ж. Днес хората заменят Божието свидетелство с човешките нужди. Когато човешките нужди заменят Божието свидетелство, това става причина за появата на упадък и проблеми. Ковчегът на завета не само беше Божият ковчег (1 Царе 4:11, 13, 17-19, 21-22), но и ковчегът на свидетелството (Иzx. 25:22; 40:21).
- З. Израил трябваше да се покае, да направи цялостна изповед, да се отвърне от идолите към Бога и да се допита до Него относно Неговото намерение за тях.
- И. Вместо това, понеже израилтяните нямаха сърце за Божието желание и за Божията вечна икономика, те суеверно се довериха на ковчега въз основа на миналите си победи, които бяха спечелили чрез движението на ковчега.
- К. Поради упадъка на Израил ковчегът на завета беше пленен от филистимците и беше отделен от скиинята; по този начин скиинята остана като един празен съд без реалност, без подобаващо съдържание (1 Царе 4:11—6:1). Това означава, че във втория етап от своята история църквата западна и изгуби реалността и присъствието на Христос (гл. 3—4; Откр. 3:20).
- Л. В своя упадък израилтяните постъпиха неразумно, защото не се уповаваха директно на Бога, а се уповаваха на отредените от Бога системи. Преди да изнесат ковчега на завета от скиинята, те трябваше да се допитат до Бога, както беше постъпил Исус Навин при Ерихон (Ис. Нав. 6:2-4; вж. 9:14).
- М. Трябва от дълбочините на духа си да кажем на Господа: „Господи, аз не съм на земята заради собственото си здраве, просперитет, сигурност, мир, почивка и полза. Аз искам

да съм истински побеждаващ назирей, който да съдейства за осъществяването на Твоята икономика; затова аз Те питам какво е на сърцето Ти относно мене”—1 Царе 2:30б, 35; Чис. 6:1-9; вж. 1 Царе 8:48; Ер. 32:39.

Н. В упадъка си израилтяните оскърбиха Бога до краен предел и Той ги напусна. В крайна сметка, вместо ковчегът на завета да спаси Израил, самият ковчег беше пленен и Божията слава се оттегли от Израил (1 Царе 2:30, 34; 4:10-18, 22; Пс. 78:61). Да сме без ковчег на завета означава да сме без Христос, а да сме без Христос означава „ихавод“, което значи *безславен* или *няма слава* (1 Царе 4:21-22; Откр 3:20).

IV. По-късно ковчегът на завета беше възвърнат и първоначално се намираше в дома на Авинадав в Кириат-иарим, където остана за двацет години (1 Царе 6:2—7:2), а след това в къщата на гетеца Овид-едом, където остана за три месеца (2 Царе 6:1-11; вж. 1 Царе 1:24; Ис. Нав. 18:1). Това означава, че започвайки от началото на втори в. сл. Христа са се издигали редица „Овид-едомци“, които са имали Господното присъствие (ковчег на завета), но са нямали подобаващия църковен живот като изражение на Христос (скинията).

V. Давид премести ковчег на завета от дома на Овид-едом в една шатра, която той беше приготвил в собствения си град, хълма Сион, най-личното място в Ерусалим (2 Царе 6:12-19; 1 Лет. 15:1—16:1). Това беше едно подобрене на ситуацията, но ковчегът на завета продължаваше да се намира на неправилното място, защото все още не беше върнат в скинията:

А. Тази ситуация показва, че редица вярващи, които подобно на Давид са се грижили за Божиите интереси, са се опитвали да практикуват църковния живот по свой собствен избор, а не според Божието откровение.

Б. Тези вярващи са имали Христос, но са Го имали с неправилно практикуване на църковния живот (типизирано от Давидовата шатра в Ерусалим—вж. 3 Царе 3:3-15).

VI. Накрая, след като Соломон завърши строежа на храма в Ерусалим, ковчегът на завета беше внесен в Пресвятото място в храма за пълното възстановяване на нормалната ситуация. Днес във възстановяването Си Господ работи за възстановяването на нормалното състояние на Христос в подобаващата църква като реалността на Тялото Христово за Негово изражение—8:1-11, 48; Еф. 2:21-22; 3:16-21.

VII. Историята на ковчег на завета и скинията е един прабраз на историята на църквата и ни дава една пълна картина за пътя и състоянието на църквата от самото начало до ден-днешен. Тази история се състои от пет главни аспекта:

А. В първата ситуация Христос е в църквата. Това се типизира от ковчег на завета в скинията. Ковчегът на завета беше съдържанието, а скинията беше неговото изражение. Това е една картина на първия етап на църквата в една напълно нормална ситуация, в която Христос е съдържание на църквата, а църквата е изражение на Христос—Иzx. 40:34-38; Еф. 3:16-21.

Б. Във втората ситуация Христос не е в църквата. Това се типизира от пленяването на ковчег на завета и неговото отделяне от скинията поради падението на Божия народ. Опразването на скинията типизира паденията на християните, в резултат на които църквата е изгубила реалността и присъствието на Христос—Откр. 2:4-5; 3:20.

В. В третата ситуация виждаме Христос без църквата. Това се типизира от периода, в който ковчегът на завета се намираше извън скинията. Ковчегът на завета беше отделен от скинията първо в дома на Авинадав в Кириат-иарим в продължение на двацет години (1 Царе 7:1-2), а след това в дома на гетеца Овид-едом в продължение на три месеца (2 Царе 6:10-12). Църковната история показва, че от втори век сл. Христа до ден-днешен е имало много Овид-едомовци.

- Г. В четвъртата ситуация виждаме Христос без подобаваща църква. Давид беше приготвил шатра за ковчега на завета в Ерусалим, но тя не съответстваше на образа, който Бог беше разкрил на Мойсей. Много християни имат ковчега на завета—Христос—но нямат подобаващата църква—17-ти стих; 1 Лет. 15:1; 2 Лет. 1:4; Изх. 25:9.
- Д. В петата ситуация виждаме Христос с подобаващата църква. Това се типизира от ковчега на завета с подобаващата скиния, която е уголемена и увеличена и се е превърнала в храмът. Именно в тази ситуация—Христос като реалността с подобаващата църква като Негово изражение—ние се чувстваме напълно у дома си—Пс. 90:1-2; 91:1-16; 92:12-15; 132:5, 8; 1 Лет. 28:11-20; 2 Лет. 3:1.